

Arrest

nr. 128 053 van 12 augustus 2014
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat dat X die verklaart van Cambodjaanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2014 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen ter activering van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 28 mei 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage13) dat aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht op 3 juli 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2014 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LANCKMANS loco advocaat R.- M. SUKENNIK en van advocaat M.DUBOIS loco advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 mei 2014 wordt aan de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Deze beslissing wordt betekend op 3 juli 2014. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. In haar verzoekschrift kiest verzoekster voor het Frans als proceduretaal. De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

2.2. Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Nouvelles, deel IV, p737).

2.3. De zaak moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissing werd door het bestuur genomen in het Nederlands. Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren.

De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

3. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen

3.1. De Raad wijst er op dat artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt.

[...].”

Uit deze bepaling blijken de volgende voorwaarden om bij wege van voorlopige maatregelen de activering van een hangende vordering tot schorsing te vragen: de vreemdeling maakt het voorwerp uit van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel die imminent wordt, de vreemdeling heeft tegen deze verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel reeds een vordering tot schorsing ingediend, deze principale vordering tot schorsing werd reeds ingeschreven op de rol en de Raad heeft zich nog niet over de principale vordering tot schorsing uitgesproken.

3.1.1. In casu blijkt dat de vordering tot schorsing en annulatie ingediend bij verzoekschrift van 29 juli 2014 tegen de beslissing van 28 mei 2014 de dag van de zitting net voor de ter terechtzitting op de rol werd ingeschreven onder het nummer 157.630. Voorts werd op 8 augustus 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen waartegen verzoekende partij op 11 augustus een beroep heeft ingediend

om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen. Ook deze zaak wordt behandeld op dezelfde terechtzitting als huidige vordering.

3.1.2. Er kan worden besloten dat verzoekende partij van haar vrijheid beroofd is met het oog op haar verwijdering. Zij maakt in casu het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen zodat aannemelijk is dat de behandeling van het schorsingsverzoek bij voorlopige maatregelen hoogdringend is en dat verzoekende partij diligent heeft gereageerd. Dit wordt ook niet betwist door verwerende partij.

4. Betreffende de voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.1.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

4.4.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.4.2.1. Verzoekende partij voert onder meer de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet alsook van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie.

Verzoekende partij betoogt dat zij reeds diverse stappen heeft ondernomen om te huwen in België, doch dat de bestreden beslissing daarvan niks zegt. Zij verwijst naar rechtspraak inzake artikel 8 EVRM. Zij betoogt reeds verschillende maanden samen te wonen met haar partner en dat zij hiermee een privé- en gezinsleven heeft. De verwerende partij heeft nagelaten een evenredigheidstoets door te voeren. Het is noodzakelijk dat zijzelf als haar partner op het Belgische grondgebied verblijven met het oog op het volbrengen van hun huwelijksplannen. Haar partner werkt ook zodat er geen enkele economische reden zich verzet tegen het gezinsleven in België. Zij meent voorts dat zij het recht had gehoord te worden alvorens een bevel wordt afgeleverd. Zij had erop kunnen wijzen dat zij al twee jaar een relatie heeft met een Belgische onderdaan.

4.4.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en

gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

4.4.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij nooit toegelaten noch gemachtigd is geweest tot een verblijf van meer dan drie maanden. Zij betwist evenmin illegaal op het grondgebied te verblijven.

Aangezien het in casu aldus een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven (privéleven) van de verzoekende partij.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Er dient op te worden gewezen dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

De Raad benadrukt dat verzoekende partij uit de loutere omstandigheid dat zij tijdens haar illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM heeft (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Een gezinsleven dat wordt gesticht op een moment

dat de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard is dat het voortbestaan van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij de aanvang precair is, geeft volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM, tenzij in zeer uitzonderlijke omstandigheden (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen, par. 70; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49. Zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68. EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (onontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (onontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (onontvankelijkheidsbeslissing).

Verzoekende partij, die blijkens het administratief dossier nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om met haar partner in haar land van herkomst te verblijven of dat een gezinsvorming enkel in België mogelijk is. Immers, het loutere feit dat haar partner in België verblijft en werk heeft, verhindert niet dat deze laatste verzoekende partij vergezelt naar het land van herkomst. Verzoekende partij toont niet aan dat het onmogelijk zou zijn voor haar partner om in het herkomstland dan wel elders werk te vinden. In deze omstandigheden kan op het eerste zicht geen inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vastgesteld worden en blijkt ook niet dat er op verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij op het grondgebied te gedogen vanwege haar relatie met de heer C.P.. De Raad wijst er nog op dat de wettelijke regels van het huwelijk niet aangewend kunnen worden om de dwingende regels van binnenkomst en vestiging op het grondgebied van het Rijk te omzeilen (RvS 5 april 2002, nr. 105 413).

Tot slot, in tegenstelling nog tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden, houdt artikel 8 EVRM geen formele motiveringsplicht in.

Verzoekende partij brengt geen gegevens aan om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 EVRM staat bijgevolg een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg.

4.4.2.4. In de mate dat verzoekende partij nog een schending aanvoert van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven zoals vervat in artikel 22 van de Grondwet, moet worden opgemerkt dat artikel 22 van de Grondwet een zelfde inhoudelijke bescherming biedt als artikel 8 van het EVRM. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 22 van de Grondwet blijkt immers dat de grondwetgever "een zo groot mogelijke concordantie (heeft) nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden" (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Het kan wat betreft de aangevoerde schending van artikel 22 van de Grondwet dan ook volstaan om te verwijzen naar de bespreking van het voorgaande onderdeel van het middel.

4.4.2.5. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 41 van het Handvest dient er voorts op te worden gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

In casu beperkt de verzoekende partij zich tot het betoog dat zij het bestuur erop had kunnen wijzen dat zij huwelijksplannen had, doch zoals blijkt uit voorgaande bespreking kunnen de wettelijke regels inzake het huwelijk niet worden aangewend om de dwingende regels van binnenkomst en vestiging op het grondgebied van het Rijk te omzeilen. Verzoekende partij wist dat haar verblijf precair was. Voorts blijkt

evenmin dat haar gezins- of privéleven wordt geschaad door de bestreden beslissing. Het niet horen van verzoekende partij heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook de verzoekende partij niet de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben. De schending van artikel 41 van het handvest wordt niet aangetoond.

4.4.2.6. Artikel 13 van het EVRM kan alleen maar geschonden worden indien de schending van een ander artikel van hetzelfde verdrag aangetoond wordt. Verzoekende partij toont geenszins aan dat een ander artikel uit hetzelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 13 van het EVRM.

4.4.2.7. Aangezien verzoekende partij, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoekende partij in haar middelen geschonden geachte bepalingen en beginselen te bespreken.

5.1. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

5.1.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

5.1.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekende partij meent dat zij elk moment van het grondgebied kan verwijderd worden en dat dit een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM alsook van artikel 12 van het EVRM in combinatie met artikel 14 van het EVRM. Immers zal zij bij uitvoering van de bestreden beslissing gescheiden worden van haar partner en zullen hun huwelijksplannen in België niet kunnen volbracht worden.

Het door verzoekende partij beschreven nadeel is identiek is aan het betoog dat werd uiteengezet in het raam van het hiervoor onderzocht middelonderdeel. Hieruit is gebleken dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij voorgoed zal worden gescheiden van haar partner. De verzoekende partij brengt verder geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken haar partner haar niet kunnen volgen naar haar land van herkomst of dat hij haar niet kan vergezellen naar haar land van herkomst voor de tijd die nodig is om zich in orde te stellen met de wettelijke regels voor binnenkomst in het Rijk, eventueel met het oog op het afsluiten van een huwelijk in België. Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing niet belet dat verzoekende partij in het huwelijk treedt met haar partner elders dan in België.

Met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 14 van het EVRM, wijst de Raad erop dat artikel 14 van het EVRM een verbod van discriminatie inhoudt en het volgende stelt:

“Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status.”

Verzoekende partij toont niet aan dat zij omwille van één van deze redenen gediscrimineerd wordt door de bestreden beslissing. Een schending van artikel 14 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

In zoverre de verzoekende partij nog de schending van artikel 3 EVRM wenst aan te voeren, wijst de Raad erop dat verzoekende partij nalaat aan te tonen met concrete gegevens dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst onderworpen zal worden aan onmenselijke of vernederende behandeling of dat haar leven in gevaar is bij terugkeer.

Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond. Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing van de bestreden beslissing.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te horen bevelen is ontvankelijk.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend veertien door:

Mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

S. DE MUYLDER